

ΠΑΝΟΠΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐνταῦθα ἐτησίαι Φράγ. 12.
Ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἐτησίαι » 14.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐν γένει ἐτησ. » 16.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΝΘΗΣ

παρὰ τὴν Δυτ. Ἐκκλησίαν.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Διὰ τὰ δικαστικά ἔγγραφα ἐν γένει
τὸν στίχον λεπτά 20.
Διὰ διατριβάς, εἰδοποιήσεις κλπ.
κατ' ἀποκοπὴν.

Δημοσιογραφικὰ τέρατα.

Ἴσως ἐκπλαγῆ ὁ ἀναγνώστης ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ἡμετέρου ἄρθρου καὶ ἀνατρέξει εἰς τῆς μνήμης του τὰς δέλτους, ἕκ ἕδῃ μὴ τυχόν, ἐπισκεφθεὶς ποτὲ μουσεῖον τι φυσιολογικόν, ἀνέγνωσε καὶ τὸν τίτλον τοῦτον μεταξὺ ἄλλων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ὑποδεικνύοντων διάφορα χερσαία, θαλάσσια ἢ καὶ ἀμφίβια τέρατα. Τοιαύτη ἐπιγραφή, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει, ἐφ' ὅσον ἤξεύρομεν, εἰς οὐδὲν τοῦ κόσμου μουσεῖον, ἐβεβαίωθημεν ὅμως ἤδη ὅτι μεγάλως κεχάραται γράμμασιν ἐπὶ δλοκλήρου τοῦ φύλλου ἐφημερίδων τινῶν, οἱ συντάκται τῶν ὁποίων, ἐμφανίζονται μὲν περιβεβλημένοι, ὡς ὁ ὄνος τοῦ μύθου, τὸν σοβαρὸν μανδῦαν τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς κοινῆς γνώμης, βρονοούμενοι καὶ πάσης ἐπιλαμβανόμενοι συζητήσεως, ἀλλ' ἀνέμω πνεύματος, ἀποκαλύπτονται ἐν ὄλῃ τῇ γυμνοτάτι των εἰς τὸ κοινόν, ὅπερ ἐκπληκτικὸν βλέπει ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ δημοσιογραφικὰ τέρατα.

Κρίνοντες ἐν Θεατρικῷ δελτίῳ τὰς παραστάσεις τοῦ ἐνταῦθα μελοδραματικοῦ θιάσου καὶ γράφοντες περὶ τοῦ χαριεστάτου μελοδράματος «Αἱ ὑπότροφοι τοῦ Σορρέντου», καλὸν ἐθεωρήσαμεν, χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, νὰ ἐκθέσωμεν ἐν περιλήψει τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ, κατακριθέντος ὑπὸ τινῶν μὴ εἰδότην ὡς σατυριζόντος τὸν κλῆρον τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σύνταξις τῆς ἐνταῦθα ἐφημερίδος «Φανὸς», λησμονήσασα μίαν ἀλήθειαν τοῦ Πλάτωνος (*), ἐπιτίθετο δι' ἄρθρου αὐτῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεατρικὰ» κατὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Θεάτρου, ὅτι λόγῳ δῆθεν κερδοσκοπικῶ τοιοῦτον ἔργον ἠθέλησε ν' ἀναβιάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ αὐθεντικῶς ἀπεφαίνετο ὑπὲρ τῶν ἀγοραίων περὶ τοῦ ἐν λόγῳ μελοδράματος θρυλλημάτων, ἐν παρόδῳ ἠλέγξαμεν αὐτὴν καὶ, ὡς ἀκολούθως θ' ἀποδείξωμεν, ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν ἀπεσώραμεν τὸν σοβαρὸν δημοσιογραφικὸν μανδῦαν, ὃν περιβάλλετο, καὶ παρεστήσαμεν αὐτὴν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κοινῶ ὡς ἀλεποῦν εἰς τὸ παζάρι.

Καλῶς γινώσκων ὁ συντάκτης τοῦ «Φανοῦ», οὐ τὰ γραφόμενὰ ἐνάσεισι καπνοὶ δυσώδους libartion, κοῦφοι καὶ ἐλαφροὶ, ὑπὸ ἐλαχίστης διαλυόμενοι πνοῆς, καὶ αὖς ψευδῆ ὄνειδη, κατ' Ἀίσχίνην, οὐ περαιτέρω τῆς ἀκοῆς ἀφικνοῦν-

(*) «Τοὺς μέλλοντας διδάσκειν ὁ τιοῦν, αὐτοὺς πρώτους εἰδέναι ἤχρη», (Πλάτ. ἐν Διαλόγῳ ὁ Ἀλκιβιάδης Δ').

ται», ὅτι «χαλεπὸν ἐστὶν ἀντιλέγειν πρὸς τὰ καλῶς εἰρημένα», κατέφυγεν εἰς πρωτότυπον καὶ δικαιούντα τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου μας τρόπον ὑπερασπίσεως, ἂν καὶ καταγνώδως καὶ ὑπερφιάλως ἔγραψεν εἰς τὰ «Θεατρικὰ» του : «Δὲν πιστεύομεν τὰς ἀληθείας ταύτας νὰ κατακρίνωσιν οἱ ὑπὲρ τοῦ θιάσου καὶ τῆς σκηνῆς συνηγοροῦντες καὶ ἀδιαφοροῦντες περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Θεάτρου ἄλλ' εἰὰν τοιμῆσωσι τοιοῦτόν τι . . . θὰ τοὺς διδάξωμεν . . . τί ἐστὶ δράμα, τὸ σκοπὸν αὐτοῦ καὶ ἂν οὗτος (ὁ σκοπὸς) ἐκπληροῦται καθ' ὅν τρόπον οὕτω ἐντροῦσι τὴν σκηνὴν κ.τ.λ.»

Τί ἐπράξε λοιπὸν ; — Ἐσκέθη : Διὰ νὰ γράψῃ ὁ συντάκτης τοῦ Θεατρικῷ δελτίου τῆς «Πανοπίης» ὅτι «Αἱ ὑπότροφοι τοῦ Σορρέντου» δὲν σατυρίζουσι τὸν κλῆρον τῶν δυτικῶν καὶ δὲν ἀποκαλύπτουσι τὰ αἴσχη αὐτοῦ, καθὼς ἐγὼ, ὡς καλῶς γινώσκων καὶ μετὰ πεποιθήσεως, ἔγραψα εἰς τὴν Ἐφημερίδα μου (*), ἀναγκαιῶς πρέπει νὰ ἦνε Ἰησοῦιτης, Τιαρολάτρης, καὶ ἰδοὺ περίστασις νὰ ἀποδείξῃ ἐγὼ εἰς τὴν κοινωνίαν ὅτι, ἂν καὶ δὲν ἐδιδάχθην τι ἐκ τῶν θεσπισμάτων τῶν Συνόδων τῶν Παλαιοκαθολικῶν, οὔτε ἐμελέτησα ποτὲ Λουθηροκαλθίνους συγγραφεῖς, ἔμαθα ὅμως ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καὶ ἀντελήφθη ἐκ τοῦ συγγράμματος Vie de Scipion de Ricci, évêque de Pistoie et Prato etc.» — τοῦ ὁποίου τὴν μετάφρασιν δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἀνέγνωσεν εἰς τὸ γαλλικὸν πρωτότυπόν της — ὅτι πολλὰ μοναστήρια καλογήρων καὶ καλογραϊῶν μεταβλήθησαν εἰς χαμαιτυπεία κ.τ.λ. κ.τ.λ. κ.τ.λ. — Καὶ ἰδοὺ παρίσταται ὁ «Φανὸς» διὰ κυρίου ἄρθρου ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ Τιαρολάτρηαι» λάβρος ἐπιτιθέμενος καθ' ἡμῶν, ὡς γραφάντων δῆθεν περὶ Παπικῆς ἐκκλησίας, περὶ τῆς ἀγνοότητος αὐτῆς κ.τ.λ.

Ἀλλὰ ποῦ τοῦ Θεατρικῷ ἡμῶν δελτίου, ὦ πολυίσταρ

(*) Δὲν δυνάμεθα εἰ μὴ ν' ἀπονέμωμεν ἔπαινον εἰς τὸν κλῆρον τῶν δυτικῶν ἐνταῦθα προσπαθήσαντα καὶ διὰ χρηματικῆς θυσίας νὰ ματαιώσῃ τὴν παράστασιν τοῦ μελοδράματος τούτου, δι' οὐ ἀποκαλύπτονται τὰ αἴσχη δυτικῶν κληρικῶν, αἴσχη τοιαῦτα τὰ ὁποῖα σκανδαλίζουσι τὰς συνειδήσεις τῶν Παπιστῶν καὶ στιγματίζουν τὸν κλῆρον αὐτῶν χρησιμεύοντα ὅμως πρὸς ἠθικοποίησιν τῆς κοινωνίας : τοιοῦτος δὲ εἶναι ὁ προορισμὸς τῆς σκηνῆς τοῦ Θεάτρου κ.τ.λ. («Φανὸς» φύλ. 17, σελ. 3, στήλ. 3. στίχος 15 καὶ ἐφεξῆς).

συντάκτα τοῦ «Φανού», ἡμεῖς ἐγράψαμεν περὶ τῆς παπικῆς ἐκκλησίας; ὑπόδειξον ἡμῖν μίαν κἀν φράσιν τοῦ θεατρικοῦ ἡμῶν δελτίου περὶ τούτου πραγματευομένην. Σὲ προκαλοῦμεν εἰς τοῦτο ἐν ὀνόματι τῆς ἀληθείας, ἢ οὔτε σέβασαι, οὔτε ὑπογραμμῶν τῶν γραφομένων σου ἔχας! Ἴδου πῶς κρίνομεν ἡμεῖς τὰ γραφόμενά σου ἀναδημοσιεύομεν αὐτὰ καὶ ἀφίνομεν τὸν ἀναγνώστην διὰ συμπεράνη ἢ ἀληθῆ ἢ ψευδῆ λέγομεν. Τί πρὸς ἡμᾶς ἢ ἀποδείκνυσαι γελοῖος εἰς τὰ ὄματα τοῦ κοινού; Τοιοῦτος δημοσιογράφος εἶσαι, ὥστε δὲν ἐνόησας ὅτι, ἐν τῷ θεατρικῷ ἡμῶν δελτίῳ, οὔτε περὶ παπικῆς Ἐκκλησίας πρόκειται, οὔτε περὶ τῆς ἀγνότητος αὐτῆς, ἀλλ' ἀπλῶς, ἀπλούστατα περὶ τοῦ μελοδράματος «Αἰ ὑπότροφοι τοῦ Σορρέντου», ὅπερ σὺ εὐηρεστήθης νὰ παραστήσης ὡς ἐξάμβλωμα, σατυρίζον τὸν δυτικὸν κλῆρον.

Ἄλλ' ἄς παραθέσωμεν ὀλίγα γλαφυρὰ ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ Τιαρολάτραι» ἄρθρου τοῦ «Φανού», ἵνα ἴδωσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται τίνες ἀνθρώποι ἀξιούσι νὰ ὀνομάζωνται δημοσιογράφοι ἐν ὑπερμεσοῦντι δεκάτῳ ἐνάτῳ αἰῶνι καὶ νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν γνώμην των εἰς ἀνεπτυγμένον κοινόν.

«Τὸ μόνον, ὅπερ ἠρέθισε τὴν χολὴν τῆς νεοφωτιστικοῦ συντάξεως τῆς φίλης «Πανόπης», γράφει ὁ «Φανός», καὶ ἐπετέθη καθ' ἡμῶν ἀπρεπῶς, καυχώμενη διὰ τὰς σοφὰς θεατρικὰς γνώσεις της καὶ διὰ τὴν Ἰταλικὴν πολυμάθειάν της, δι' ὅφους δὲ κολακευτικοῦ ἀγαμύστου εἰς ἐλευθέρους ἀνδρας, ἐλευθέρως πολιτείας, καὶ μάλιστα δημοσιογράφους, νὰ φέρεται εἰς τοὺς Τιαρολάτραις (Ποῦ εἶσαι, γέρον Ἀσώπιε, νὰ λάβῃς μαθήματα συντάξεως!!!) εἶπε ἡ φράσις ἢ μετεχειρίσθημεν εἰπόντες δι' ἴνα καλύψωσι τὰ αἴσχη τοῦ Παπισμοῦ οἱ ἐνιαυθα κληρικὸι τῶν δυτικῶν ἤλθον εἰς διαπραγματεύσεις, καὶ διὰ τοῦτο ἐνομίσαμεν αὐτοὺς ἀξιῶν ἐπαίρων, ἐκπληροῦντας βεβαίως τὸ καθῆκόν των».

Ὁμολογοῦμεν ὅτι ματαίως ἔσχομεν τὴν ὑπομονὴν τρεῖς καὶ τετράκις ν' ἀναγνώσωμεν τὰ «Θεατρικὰ» τοῦ «Φανού»· τοιαύτην φράσιν, ἢν εἰς ἑαυτὸν ἀποδίδει ὁ συντάκτης των, οὐδαμῶς ἀπνητήσαμεν. Μήπως ἐννοεῖ ἐκείνην, ἢν ἐν ὑποσημειώσει τοῦ παρόντος ἄρθρου βλέπει ὁ ἀναγνώστης καὶ ἐν ἡ σαφέστατα λέγει ὅτι **ΤΟ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΑΙ ΥΠΟΤΡΟΦΟΙ ΤΟΥ ΣΟΡΡΕΝΤΟΥ ΑΠΟΚΑΔΥΠΤΕΙ ΔΙΣΧΗ ΤΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ ΙΕΡΕΩΝ**; Ἐὰν αὐτὴν ἐννοεῖ, τότε βεβαίως ὑποθέτει ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ Κινέζους, καὶ ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ τῷ εἴπωμεν ὅτι καθίσταται ἀξίος τῆς ἐπωνυμίας τοῦ ἀκαταλόγιστου.

Παρακατιῶν δὲ προσθέτει: «**Διςχίαις καὶ αἰσχίαις τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀπεκαλύψαμεν, οὔτε ὀνομάσαμεν, οὔτε ἐπομέτως δὲν ἔπρεπε νὰ διατραχηθῆ ἢ ἡσυχία τῆς φίλης «Πανόπης».**» Ἄλλ' ὡ ἀγαθὴ ἀνθρώπε, πότε διατραχίσθη τῆς «Πανόπης» ἢ ἡσυχία; Εἰπέ ἡμῖν τί ἐγράψεν ἢ «Πανόπη» ἐναντίον φράσεως, ἢ τῆς **ΟΥΔΑΜΟΥ** τῶν «Θεατρικῶν» σου ἀπαντᾷ καὶ ἢν ἐγέννησεν ἤδη ἢ μεγαλοουργὸς φαντασία σου!

Ἄγνοοῦμεν ἂν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται καταλαμβάνουν τί θέλει νὰ εἴπῃ ὁ ἀνθρώπος οὗτος; ἡμεῖς ὁμῶς πρὸ τῆς τοιαύτης διαστρεφῆς τῶν ἰδίων του γραφομένων ἐννοεῖ μένοντες, προβαίνομεν εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ὁμολογουμένης δι' ἡμᾶς ἀνάγκης ἄλλων τινῶν ἀποσπασμάτων τοῦ τραγελαφικοῦ ἄρθρου τοῦ «Φανού».

Ἄφου τρεῖς ὄλας στήλας μεγασχήμους καταναλίσκει εἰς τὴν δημοσίευσιν χωρίου τινος ἐκ τοῦ μνημονευομένου συγγράμματος *Vie de Scipion etc.* πραγματευομέ-

νου περὶ ἐγκλημάτων καὶ ὀργῶν τῶν Ἰησοῦιτων, καὶ τοῦτο διὰ ν' ἀντικρούσῃ ἡμᾶς, γράψαντας ὅτι «Αἰ ὑπότροφοι τοῦ Σορρέντου» δὲν σατυρίζουσι τὸν δυτικὸν κλῆρον, τελειώνει τὸ ἄρθρον του διὰ τῆς ἐξῆς χαρακτηριστικῆς φράσεως:

«Ἐπὶ τοιοῦτους λοιπὸν τόμους ἀνατραπόντες καὶ μετὰ ταῦτα θρησκευτικὰ γράματα ποτισθέντες, οὐδόλως μᾶς μέλει (οἷα γλαφυρὰ σύνταξις!) ἀπὸ θεάτρα καὶ δράματα καὶ ἂν οἱ δραματοῦργοι καὶ οἱ θεαταὶ εἶναι ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς ἢ τῆς Δύσεως καὶ ἂν παριστάνωσι δράματα ἢ κωμωδίας ἢ ἂν παίξωσι **Μαριονέττας**».

Μὴν ὑποθέσης, ἀναγνώστα, ὅτι διαστρέφομεν τὰ γραφόμενα τοῦ «Φανού»· ὄχι! τοιαῦτά εἰσιν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 19 φύλλον τῆς ἐφημερίδος του, εἰς τὴν τρίτην σελίδα καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης στήλης.

— Ἄλλὰ — ὅ ἀνεκφωνήσης — τοιαῦτα γράφει ὁ συντάκτης ἐφημερίδος, ὅστις ἐδημοσίευσεν «Θεατρικὰ» εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον της καὶ ἠπέλει νὰ διδάξῃ τοὺς μὴ παραδεχομένους τὰς ἰδέας του τί ἐστὶ δράμα, τὸν σκοπὸν τοῦ δράματος καὶ πῶς οὗτος ἐκπληροῦται; Σὺ κρίνον περὶ αὐτοῦ, ἀναγνώστα, ἀφοῦ πρὸς τοῦτοις λάθῃς ὑπ' ὄψιν ὅτι, τοὺς μὲν ὑποκριτὰς τοὺς ὀνομάζει δραματοῦργοις, ἀδιαφορεῖ δὲ ἂν οἱ Ἑρμοπολιταὶ θεαταὶ εἶναι ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς ἢ ἀπὸ τῆς Δύσεως! (πῶς δὲν μᾶς ἔκαμε καὶ Ἰάπωνας ἢ Μαυρολόκους!). Μὴ λησμονεῖ δὲ ἀκόμη ὅτι αὐτὸς ὁ δημοσιογράφος, ὅστις ἐδημοσίευσεν «Θεατρικὰ», καὶ μετὰ πεποιθήσεως ἐν αὐτοῖς ἀπεφάνετο ὅτι τὸ μελόδραμα «Αἰ ὑπότροφοι τοῦ Σορρέντου» σατυρίζει τὸν δυτικὸν κλῆρον, μὴ λησμονεῖ, λέγομεν, ὅτι αὐτὸς οὗτος εἰς τὸ δευτερόν του ἄρθρον, ὡς βλέπεις, ὁμολογεῖ ὅτι δὲν τὸν μέλλει ἂν παριστάνωσι δράματα ἢ κωμωδίας ἢ ἂν παίξωσι **Μαριονέττας**. Δὲν εἶχομεν λοιπὸν δίκαιον, γράφομεντες ἀνωτέρω ὅτι ὁ ἀποδείξωμεν αὐτὸν ἀλεποῦν εἰς τὸ παῖζαρι;

Φρονούντες ἤδη ὅτι ἀρκετὰ ἐγράψαμεν πρὸς δικαίωσιν τοῦ τίτλου τοῦ παρόντος ἄρθρου μας, ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἂν, κατὰ δημοσιογραφικὸν καθῆκον καὶ χάριν τῆς ἀληθείας, ἢς ὑπερμαχοῦμεν, ἐνεδιατρίψαμεν ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἄρθρου τραγελαφικοῦ καὶ ἀνοήτου, γεγραμμένου ἀνευ ἀρχῆς καὶ ἀνευ σκοποῦ ὀρισμένου. Τοῦτο ἐπράξαμεν, οὐχὶ διὰ ν' ἀναιρέσωμεν ἀνεπιστάτους ὕβρεις καὶ συκοφαντίας ἀμαθοῦς δημοσιογράφου, μὴ ἐννοούντος, ὡς φαίνεται, οὔτε τί γράφει, οὔτε τί ἀναγινώσκει, οὐχὶ διὰ ν' ἀποδείξωμεν εἰς τὸν συντάκτην τοῦ «Φανού» ὅτι δὲν εἴμεθα **τιαρολάτραι**, ἀλλ' ἀνατολικοὶ ὀρθόδοξοι, κάλλιον ἴσως αὐτοῦ ἐκτιμῶντες τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ἀλλ' ἵνα ἀφαιρέσωμεν τὸν πέπλον, τὸν καλύπτοντα τὴν ἀμάθειαν μερικῶν σοφιστῶν δημοσιογράφων, ὧν αἱ χεῖρες ἐπλάσθησαν διὰ ζευγῆτου δίκελαν ἢ ναύτου κόπην μάλλον, ἢ διὰ κάλαμον δημοσιογράφου, καὶ ν' ἀποδείξωμεν εἰς τοὺς ὀνειδίζοντας ἡμᾶς ὅτι ἐπὶ παιδείᾳ καυχώμεθα, ἐνῶ οὐδέποτε τοῦτο ἐπράξαμεν, καὶ διαβεβαιούντας ὅτι οὐδένα ὁ ἀπαντήσωμεν ἠλίθιον πιστεύοντα τὰ γραφόμενά μας, ὅτι, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἀνθρώπους, οὐδεμίαν ἔχοντας ἰδέαν τοῦ δημοσιογραφεῖν, νὰ γράφωσιν ἄλλο τι εἰς τὰ φύλλα των, εἰ μὴ μόνον τίνες ἀπέθανον καὶ τίνες ὑπανδρεύθησαν, τὸ πολὺ-πολὺ δὲ ν' ἀναδημοσιεύωσιν ἐπιφυλλίδας, παραλαμβάνοντες αὐτὰς ἐξ ἄλλων φύλλων, ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ ἐκδότου ἢ τοῦ συγγραφέως αὐτῶν, τοῦ ὀνόματος παρασιωπῶσι τὸ ὄνομα, ἐλπίζοντες ἴσως ἐν τῇ ἀ-

φειλία των οί πολυίστορες οὔτοι δημοσιογράφοι ὅτι δύναται εἰς αὐτοὺς ἡ συγγραφή ν' ἀποδοθῆ. (*)

Διακρῦπττοντες ἐν τέλει εἰς τὸν συντάκτην τοῦ «Φανόυ» ὅτι δὲν ἔχομεν τοῦ λοιποῦ διαθέσιμον ὄραν ἕνα σχολιάζωμεν πὰ γραφόμενά του, διότι καὶ ἄλλως πρέπει νὰ ὀνομάσωμεν σατυρικόν τὸ φύλλον μας, καὶ ὄντες βέβαιοι ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ παραδεχθῆ τὴν ὑπαρξίν δημοσιογραφικῶν τεράτων, πὲν συμβουλεύομεν, ἀφοῦ θέλει καὶ-καλὰ νὰ ἦνε ἐφημεριδογράφος, νὰ ἔχη πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὰς ἐξῆς τοῦ Πυθαγόρου γνώμας :

« Βουλευοῦ προῦ ἔργου ὅπως μὴ μῶρα πέληται ». Καὶ « Πρῆσσε μὴδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι. »

Θεάτρον.

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἀνεβιάσθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἡμετέρου Θεάτρου τὸ δημοτικώτατον καὶ θελικτικώτατον μελόδραμα τοῦ μουσικοδιδασκάλου Verdi αἰ Ἀποπεπλανημένη (Traviata), ἐμπιστευθείσης τῆς παραστάσεως αὐτοῦ εἰς τὰ δευτέρα πρόσωπα τοῦ ἐφετεινοῦ θιάσου, καὶ ἐπομένως ὑποκριθείσης ἐν αὐτῷ τὴν Ἀποπεπλανημένην τῆς πρώτης ἀπολύτου κωμικῆς ὑψιφώνου κυρίας Ἐσθῆρ Φερράρι. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἀποτυχία τῆς παραστάσεως ὑπῆρξε τοσαύτη, ὥστε τὸ κοινὸν μόνον ἐκ τῆς μεγίστης αὐτοῦ μερίμνης ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τοῦ Θεάτρου ὀρμώμενον, ἀπέστη πάσης διὰ συριγμῶν ἢ ἄλλης θορυβώδους ἀποδοκιμασίας, περιώρισθη δὲ μόνον ὅπως παρακαλέσῃ τὴν ἐπιτροπὴν, ἕνα μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπανάληψιν τῆς παραστάσεως ταύτης. Ἐνεκα τούτου προχθὲς εἶχομεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ πάλιν παράστασιν τοῦ Αἰου-βλάς». Καίτοι δὲ ἐπεκράτει κακοκαιρία, ἡ συρροὴ τῶν ἀκροατῶν κατ' αὐτὴν ὑπῆρξε μεγάλη, ἡ δὲ ἐπιτυχία εἶπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε πλήρης. Ὁ δραματικώτατος βαρύτονος κύριος Κ. Δομένικος ἔψαλε μετὰ τῆς συνίθους αὐτῷ εὐαρέστου ἀκριβείας, τὰ σοβαρὰ μέρη τοῦ Δὸν Σαλουστίου. Ὁ ὑψίφωνος κύριος Α. Γάλλος μετὰ σπανίας καθαρότητος φωνῆς τὰ μέρη τοῦ Ρουὶ βλάς. Ὁ βαθύφωνος κύριος Ι. Φάβερρος ἐπέτυχεν ὡσαύτως δραματικῶς καὶ μουσικῶς εἰς τὴν ὑπόκρισιν τοῦ Δὸν Γουριτάνου. Ἡ πρώτη ὑψίφωνος κυρία Βραβύλλα ἔψαλε μετὰ πολλῆς γλυκύτητος τὰ μέρη τῆς ἐρώσεως βασιλίσσης. Ἡ δὲ ἀνθυψίφωνος (contralto) κυρία Annina Risolti ἡ διαρκῶς ἐρέτος γοητεύουσα πάντα ἀληθῆ ἐραστὴν τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδράματος, διὰ τοῦ σπανίου αὐτῆς καὶ ὄντως καλλιτεχνικοῦ παραστήματός της καὶ τῆς μεταλλικῆς καὶ ἡδονικωτάτης φωνῆς της, ἐφαίδρυνεν ἅμα ἐναντία εἰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἅπαν τὸ ἀκροατήριον ἔψαλε δὲ μετὰ σπανίας χάριτος τὴν ballata τῆς Κασσιλδαῖς ἐν ᾗ θαυμασίως κατορθώνει νὰ συνδυάζῃ τὴν διὰ τοῦ ἠδομένου παρ' αὐτῆς ποιήματος ἐκφραζομένην πικρίαν τῆς εἰρωνίας, μετὰ

τῆς γλυκύτητος τῆς μελωδίᾳς της. Ἡ κυρία Risolti εἶνα νεωπάτη τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ πρῶτον ἤδη ἀναδύει τὴν σκηνὴν ἄλλ' ἐκ τῶν σπανίων αὐτῆς δοκιματικῶν καὶ μουσικῶν πλεονεκτημάτων, ὧν ἕνεκα ἀπολαύει τῆς κοινῆς ἐπιδοκιμασίας ἐν τῷ ἡμετέρῳ θεάτρῳ, δύναται τις ἀσφαλῶς νὰ προῖδῃ ὅτι ἐπιφυλάττεται αὐτῇ λαμπρὸν μέλλον διακεκριμένης καλλιτεχνίδος, προωρισμένης νὰ διαπρέψῃ ἐν ἐπίσημοις θεάτροις. Ὅθεν καὶ τὸ κοινὸν τῆς πόλεως ἡμῶν ἐκτιμῶν τὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα προτερήματα τῆς κυρίας Risolti ἐδεξιώθη ταύτην καὶ προχθὲς, ὅπως πάντοτε, διὰ πλήθους ἀποδελσμῶν, περιστερῶν καὶ ταινιῶν, διὰ ζωηροτάτων δὲ ἐπευρημιῶν καὶ ῥαγδαίων χειροκρατημάτων. Φ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ.

Ἡ συνάδελφος ἀφανόυ ἐπιζητεῖ ἔριδας. Μέχρι τοῦδε ἐπίστευομεν ὅτι εἶχεν ἀπάραξιν νὰ συζητῆ μετὰ τῶν ἐαυτοῦ συνάδελφων ἐν εἰλικρινείᾳ καὶ εὐθύτητι, ἥπερ εἶναί τὸ μόνον λυσιτελεῖς εἰς τὴν μόρφωσιν κοινῆς γνώμης ἐν τῷ τόπῳ καὶ τὴν σύστασιν δημοσιογραφικῆς, ἥτις ἐν Ἐβρουπόλει δὲν εὐρίσκειται εἰς ἀνθρώπῳ κατάστασιν, ἕνεκα τῶν δι-απληκτισμῶν, ἃς τινες προκαλεῖ πολλὰκις τὴ εὐερέτιστον τῶν συντακτῶν τῶν ἐφημεριδῶν. Τί ἡμεῖς φρονοῦμεν περὶ Ἀστυνομίας εἶναί ἤδη δεδηλωμένον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ διορισμοῦ ξένου Ἀστυνομίου. Ὅτι δὲ ἐγράψαμεν περὶ τοῦ κ. Λουλουδάκη, ὡς οἰκογενειάρχου, διότι διωρίσθη ὡς Β'. Ἀστυνομίου, τοῦτο δὲν εἶναι ἰδική μας κρίσις ἀλλὰ τῶν συμπολιτῶν μας, ὧν τὴν γνώμην ὀρεῖλομεν νὰ σεβώμεθα. Βύρισκόμεθα εἰς τὰς παρχμονὰς τῶν Δημοτικῶν ἐλλογῶν, ἀδιάφορον ἂν αὐταὶ ἀπέχῃσι τρεῖς τὸ πολὺ μῆνας. Ἐντὸς τοῦ δικαστήματος τούτου ὁ τόπος δὲν χάνεται ἂν ὁ Α. ἢ Β. Ἀστυνομεῖ. Ἡ Ἀστυνομία εἶναί πάντοτε τὸ κάτοπτρον τῆς καταρτιζούσης αὐτὴν ἀρχῆς, καὶ αὕτη κατὰ τὸν νόμον εἶναί ἡ Δημαρχία. Ὅταν ὁ τόπος ἐδῶ δὲν εὐρίσκει πρόσωπα διὰ τὴν θέσιν τοῦ Δημάρχου, δὲν πρέπει νὰ ἐπιτιθῆται τις ἀδίκως κατὰ τῶν προσώπων τῶν Ἀστυνομῶν. Ἐχει λοιπὴν ὄραξιν νὰ ἐργασθῆ ἡ συνάδελφος ὑπὲρ τοῦ σχηματισμοῦ γνώμης κοινῆς πρὸς ἐκλογὴν Δημάρχου ἱκανοῦ καὶ εὐκαίρουτος νὰ διοικῆ τὸν δῆμον, τοῦτο ἃς καταστήσῃ κύριον μέλημα. Ἀπὸ ἡμᾶς δὲ τὴν παρακαλοῦμεν νὰ λείπῃ, διότι ἐξεδηλώσαμεν τί περὶ τῆς τοπικῆς διοικήσεως φρονοῦμεν, καὶ οὐδεὶς ἠιπάζθη τὴν γνώμην ἡμῶν οὐδὲ μέλει τινὶ περὶ τῶν ἀφωρόντων τὸν δῆμον τοῦ. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἀναγκαζόμεθα νὰ δηλώσωμεν ἀπὸ τοῦδε, ὅτι φίλοι τῶν ἄκρων ὄντες, ἢ θὰ συνταχθῶμεν μετὰ τῶν ὁμοφρόνων ἡμῶν, ἢ θὰ συντελέσωμεν μετὰ τῶν κλεισάντων τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ νὰ πέσῃ τὸ σκάφος ἐξω κ' ἐξω.

— Ὁ ἀφανόυ ἐάν πανταχοῦ σκοπῆ νὰ παρέχῃ τὸ φῶς τοῦ ἀνευ ἐκλείψεων, ὀφείλει νὰ παραδεχθῆ ὅτι, ὅστις ὑπηρετεῖ τὰ κοινὰ ἀνευ συμφέροντος καὶ ἰδιοτελείας, οὗτος ὀφείλει νὰ παραιτῆται τούτων εὐθύς, ὡς ἡ κοινὴ γνώμη σκανδαλιθῆσα ἐρωτᾷ, διὰ τί τάχα οὗτος ἐπιμένει εἰς τὴν ὀχληρὰν ὑπηρεσίαν ἀμίσθου θέσεως καὶ δὲν ἀποσύρεται νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ ἄλλος; Ἄν δὲ ὁ τοιοῦτος προφασιζέται ὅτι τοῦτο τὸ κάμνει διὰ τὴν ψυχικὴν του σωτηρίαν, τότε πρέπει νὰ ἔχη καὶ τὸ θάρρος νὰ προκαλῆ τὸν διοριστὴν ἐπιτροπῆς πρὸς ἔλεγον τῶν πράξεών του, ὡς ἔκαμεν ὁ ἐντιμος ἐπιτροπὸς τοῦ ἐξωκκλησίου τοῦ προφήτου Ἠλιῦ, κ. Ἀνάργυρος Ἀναγνωστάπουλος. Ὅταν δὲ ἐξελεγχθῆ ἡ διαχείρισίς του ἢ εὐρεθῆ ἀμεμπτος, τότε νὰ ἀπαιτῆ νὰ διορισθῆ ἐκ νέου ἐπιτροπὸς, ὅπερ δυσκόλως θὰ ἀποφασίσῃ, ἐάν ἡ θέσις, εἰς ἣν ἐπιζητῆ νὰ διαμένῃ, δὲν ἔχη τι ἐλευστικὸν καὶ ἡδύ. Ἐπάρχει τις παλαιὸς

(*) Ἴδε «Γνωστοποίησιν» ἐν τῇ ἔνδοθεν σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ Β'. φυλλαδίου, ἔτους Δ'. ἡτοῖ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1878, τοῦ ἐν Ζακύνθῳ ἐκδιδόμενου ἀξιολόγου περιοδικοῦ «Ζακύνθιος Ἀνθῶν», ἔχουσαν οὕτως : «Ἐν Σόφῳ ἤρξατο ἡ ἐκδοσις ἐφημερίδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Φανόυ». Ἐν τῇ ἐπιφυλλίδι αὐτῆς εἶδομεν ἀναδημοσιεύμενον τὸ ἐν τῷ «Ζακύνθῳ Ἀνθῶν» δημοσιευθὲν πρωτότυπον διήγημα τοῦ Κ. Φ. Καρρέρ ΓΕΩΡΓΙΟΣ καὶ ΖΩΗ. Ἐπὶ ὁρήσαμεν μεγάλως πῶς ὁ ἀξιότιμος κύριος Συντάκτης οὐ μόνον τὴν πρὸς ἀναδημοσίευσιν σχετικὴν ἀδειαν δὲν ἐφρόντισε νὰ λάβῃ παρὰ τῆς Διευθύνσεως, ἀλλὰ καὶ παρέλειπε ν' ἀναφέρῃ πόθεν λαβῶν ἀναδημοσιεύει τὸ ρῆθὲν διήγημα καὶ ὑπὸ τίνος ἐγράφῃ».

ἐπίτροπος; ὅστις δυσαρρεστῆται διὰ τοῦτο; ὁ τοιοῦτος ὀφείλει νὰ δηλώσῃ διὰ τοῦ αφανοῦ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξελεγχθῶσιν οἱ λογαριασμοὶ τῆς διαχειρίσεώς του. Ἐν ὅσῳ δὲ δὲν πράττει τοῦτο, ὀφείλει νὰ ἀπέχη τῆς τοιαύτης διαχειρίσεως ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, τοῦ ὅτι ἡμεῖς καταγγείλαμεν δημοσίᾳ ὅτι ἕνια τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων ἐκνόμως διεχειρίσθησαν τὴν ἱεράν περιουσίαν. Ἐκνόμως δὲ θὰ εἴπη, ὅτι παρέβησαν τὸν Νόμον καὶ ἔκαμαν κατάχρησιν αὐτοῦ καὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων. Προκαλοῦμεν λοιπὸν ἡμεῖς τοὺς δυσαρρεστημένους τοῦτους νὰ ζητήσωσιν ἐπιτροπὴν ἐξελεγκτικὴν τῆς διαχειρίσεώς των, καὶ ταύτης ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀποτελέσωμεν μέλος. Ἄλλ' ὅτι ἔκνομον ἀνακαλύψωμεν ἀξιόμην νὰ παραπεμφθῆ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης. Τίς λοιπὸν τῶν κυρίων τούτων ἔχει θάρρος τοιοῦτον; Περιμένομεν τὸν «Φανὸν» ν' ἀπαντήσῃ.

— Εἰς τὸν «Φανὸν» παρήγγειλεν ἡμῖν φίλος σοβαρὸς καὶ σοβαρῶς σκεπτόμενος νὰ συμβουλευσώμεν μείζονα ὕψους καὶ μετριοπάθειαν καθόσον ἀφορᾷ τὸν κλῆρον τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, διότι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἀναξέωνται πληγαὶ ἐπουλωμένα ἐν ἡμέραις, οἷα αἱ παρούσαι. Τῆς φρονίμου ὀλίγα ἐὰν ἀξιούσι νὰ νομιζῶνται φρόνιμοι, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὁ περιβόητος Scipion, οὗ τὰς συγγραφαί: Ὁ «Φανὸς» ἐπικαλεῖται πρὸς κατασχρῆσιν τοῦ Δυτικοῦ κλήρου, κατήντησε μὲν κατὰ τοῦ ἐκείνου δόγματος ὅλον τὸν βόρβωρον τῆς ἀκαθαρσίας καὶ ἐξῆμπε κατ' αὐτοῦ δεινὰ βλασφημίας, ἐν ὅσῳ ἀφίστατο τῆς ἐκκλησίας του καὶ ὑπεβοηθεῖτο ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Τοσκάνης. Ἄλλ' ἔπειτα μεταμεληθεὶς καὶ προσπεσὼν εἰς τοὺς πόδας Πίου τοῦ Ζ', τοῦ ἐκ Φλωρεντίας, διελθόντος, ἠτήσατο συγγνώμην, ἣν δὲν τῷ ἤρνηθη ὁ Πάπας, ἀπὸ οὗ ἔλεεινός ἀνθρώπος; ὑπέστρεψεν ὡς ἡ κύων ἐπὶ τὸν ἴδιον ἔρετον. Ταῦτα γράφει περὶ τοῦ ἥρωος τούτου τοῦ «Φανοῦ» ὁ Potter, ἡμεῖς δὲ προσθέτομεν, ὅτι ἀπὸ τοιαῦτα ζητήματα, ἥτοι ἱστορικὰ καὶ θρησκευτικὰ, καλὸν εἶναι ν' ἀπέχῃσιν οἱ περὶ τὸν αφανὸν διότι θὰ τὸν σβύσωσι ταχέως ἀντὶ νὰ τὸν ἔχωσι φωτεινόν.

— Κατὰ πρότασιν νόμου τῶν βουλευτῶν κ. Ρικάρη, Χωροεπισκοπιδῆ καὶ Κατσάκου μὲ τοὺς διὰ διπλώματα τοῦ ἐν Ἀθήναις διδασκαλείου ἐρωδιασμένους δημοδιδασκάλους, περὶ ὧν προβλέπεται τὰ ἄρθρα 11 καὶ 12 τοῦ περὶ συστάσεως διδασκαλείου ΧΘ' νόμου, ἐξομοιοῦνται καὶ οἱ ἐκ τοῦ πρώην Β. Διδασκαλείου καὶ τοῦ προτύπου σχολείου Ἀιγίνης ἐξελεθόντες δημοδιδασκαλοὶ. Τὸ φιλόφρονον καὶ φιλοδίκαιον τῆς προτάσεως ταύτης ἐπαινοῦντες, καὶ τὴν προσθήκην ταύτην, προκληθεῖσαν μὲν κατ' αἴτησιν τῶν Νομορχιακῶν διδασκάλων τοῦ Νομοῦ Κυκλάδων Κ. Κ. Β. Μ. Μαχγάκη, Γ. Κουκουλά καὶ Π. Σαρῆ, ὑποστηρικθεῖσαν δὲ καὶ παρ' ὅλων τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἡμετέρας ἐπαρχίας ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Μαυρομαρᾶς, καθῆκον ἔχομεν νὰ ἐπιδοκιμάσωμεν, καθόσον δὲν παραγνωρίζονται οὕτω αἱ ἐκδουλεύσεις ἀρχαίων δημοδιδασκάλων, διακρινομένων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διὰ τὸ εὐδόκιμον καὶ λυσιτελεῖς τῆς διδασκαλίας των. Εὐχόμεθα μόνον νὰ προηθάσῃ ἡ ἐπιψήφισις αὐτοῦ καὶ μὴ μείνῃ τὸ ζήτημα ἐκκρεμές.

— Ὁ ἀξιότιμος συμπολίτης ἡμῶν κ. Μ. Π. Περίδης, ὁ διὰ τὴν γλωσσομάθειαν καὶ τὰ συγγράμματά του γνωστὸς εἰς τὸ πανελλήνιον γενόμενος, μετὰ ὀκταετῆ ἀπὸ τοῦ δημοσιογραφικοῦ σταδίου ἀποχώρησιν ἐπανέρχεται αὐθις εἰς αὐτὸ, καὶ ἤδη ἐξέδωκε τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἄλλοτε ἐνταῦθα ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος ὁ «Νόμος». Αἱ ἀρχαὶ τοῦ κ. Περίδου, ὡς δημοσιογράφου, εἰσὶ πασίγνωστοι, ἥτοι σεβαστὰς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀμερόληπτος κρίσις ἐπὶ παντὸς ἀντικειμένου καὶ πάσης δημοσίας πράξεως. Κύριος σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ἡ συζήτησις τῶν ἀφορώντων τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν

καὶ ἡ ὑπεράσπισις τῶν ὀπωσθήποτε ἀδικουμένων ἐκ τοῦ διδασκαλικοῦ κλάδου. Συγχαίροντες τῷ κ. Μ. Περίδῃ διὰ τῷ διάδημα αὐτοῦ τοῦτο, συνιστῶμεν τοῖς ἡμετέροις συμπολίταις τὴν ἐφημερίδα ταύτην, ὡς ἀξίαν τῆς συνδρομῆς των καὶ εὐχόμεθα αὐτῇ εὐρὴ καὶ αἴσιον μέλλον.

— Ἐνεκα ἐλλείψεως χώρου ἀναβάλλομεν διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐκ Κρήτης σταλείσης ἡμῖν ἀλληλογραφίας, δι' ἣν ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τοῦ ἀξιότιμου ἀνταποκριτοῦ μας.

— Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Ι. Πύργου ἐκδιδόμενου περιοδικοῦ, οὗ ἡ ἐπιγραφή «Φοῖβος» ἐπιμήνιος συγγραφή περὶ νῆς δημοσίας ὑγιείας, τῆς οἰκογενειακῆς ὑγιεινῆς, καὶ νῆς προχείρου οἰκιακῆς ἱατρικῆς ἐν ἐλλείψει ἱατροῦ. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο ὡς χρήσιμον εἰς τὰς οἰκογενεῖας συνιστῶμεν εἰς πάντας, διότι περιέχει πρόχειρον καὶ πρακτικὴν διδασκαλίαν περὶ ὑγιεινῆς καὶ θεραπευτικῆς.

— Δεινὴ νόσος ὑποδόσκουσα ἔταμε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ Δήμου Παπαθανασίου, διευθυντοῦ καὶ συντάκτου τοῦ «Μέλλοντος»: μέγα ἀφίνοντος κενὸν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν δημοσιογράφων, διὰ τὸ σταθερὸν τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἄκρον σεβασμὸν πρὸς τὰς πολιτικὰς πεποιθήσεις τῶν συναδελφῶν του, ἔστω καὶ ἂν ἀντίπαλοι ἐτύγχανον οὗτοι. Ὁ μακαρίτης κατήγετο ἐκ τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, ἐξεπεδέυθη δ' ἐνταῦθα, ἐνθα νεώτατος ἐπεδόθη εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν ἐπάγγελμα, μετασχὼν τῆς συντάξεως τοῦ «Ἀνεξαρτήτου» κατὰ τὰ ἔτη 1857 καὶ 1858. εἶτα ἐξέδοτο μικρὰν ἐφημερίδα ὧν συγχρόνως καὶ συνεργάτης εἰς τὴν τότε ἐκδιδομένην «Ἀθηνᾶν». Μετὰ ταῦτα ἐξέδωκε τὴν «Νέαν Γενεάν», ἣς τὴν ἐκδόσιν διεκόψεν, ὅτε, ἔνεκα τῆς ἐσθeneίας καὶ κατόπιν τοῦ θανάτου τοῦ συντάκτου τοῦ «Μέλλοντος»: Ν. Γλήνη, ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος ἐκδιδομένης μέχρι σήμερον. Καθ' ὅλον τὸν δημοσιογραφικὸν αὐτοῦ βίον εἶναι ἀλήθης, ὅτι πάντοτε ὑπερεμάχησεν ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, ὡς ἀκριβῆς πατριώτης, διὰ γλαφυροῦ καὶ ζωηροῦ κλάμου.

(Λαός).

— Ὁ ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν κ. Δηλιγιάννης ὑπέβαλε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον δι' οὗ ἐπιτρέπεται εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ συνομολογήσῃ δάνειον ἐκ δρ. 60,000,000 ὑπὸ ὄρους συμπεριτάτου, ὡς εἶπεν.

ΑΠΩΛΕΣΘΗ τὸ φυλλάδιον ε. ε. τῆς πολιτικῆς συνταξιοῦχου Φωτεινῆς χήρας Δοξαρᾶ. Παρακαλεῖται ὁ εὐρὼν αὐτὸ, εἰς ὃν ἄλλως τε εἶνε ἀχρηστον, διότι καὶ τὸ ἐνταῦθα Β. ταμεῖον προσηκόντως εἰδοποιήθη, νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος μας, καὶ θέλει ἀνταμειφθῆ δεόντως.

Ἄριθ. 152.

ΤΡΙΤΟΝ

πρόγραμμα διακηρύξεως καὶ γνωστοποιήσεως πλειστηριασμοῦ.

Ὁ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διατελῶν κλητῆρ Ἑλ. Κανέλλος διακηρύττει ὅτι: Παραγγελία τοῦ Κυρίου Εὐστ. Κεχαγιᾶ δικηγόρου πληρεξουσίου τοῦ Ἡλ. Κε-

χαγιᾶ πράκτορος ἐνταῦθα τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρυμένης Ναυτικῆς Τραπεζῆς ἢ «Ἀλκυῶν» καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19, 103 τῆς 17 Ἀπριλίου 1873 ναυτοδανειστικοῦ συμβολαίου τοῦ ἐν Ἀθῆναις συμβολαιογράφου Γ. Ἀντωνιάδου μεταξύ τοῦ Θ. Μαλικοπούλου ὑποκαί δικαστικὸν παράρτημα.)